

Det. Hansen: Det er kun en ganske kort Bemærkning.

Formanden: Naa, ja vi kunne jo se Tiden an. Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds har Ordet.

Styr: Jeg antager, at de ærede Medlemmer af Tinget ville kunne forstaa, at jeg kunde have overmaade meget at sige, og at jeg beklæder, at jeg maa nøjes med at fatte mig ganske kort.

Jeg maa da først sige til det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen), at hvis han vil se nøje efter, hvad der staar i Lovforslaget, § 30 og sammenholde det med Grundlovens § 77, tror jeg, at han maa indrømme at have taget fejl, naar han mener, at Lovforslaget tilsigter at lægge disse Byrder paa Folk, der ikke høre til Foltkirken. — Jeg vil derefter vende mig til det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) og tillade mig at sige til ham, at der var adskilligt i hans Udtalelser, som det glædede mig at høre, men desværre, naar man tog det hele i Sammenhæng, endte det med, at Bedrøvelsen over, hvad han sagde, var større end Glæden derover. Thi vel talte han varmt, om hvilken Betydning det har for Samfundet, at der bliver et friskt og rigt Kirkeliv i Menigheden, men da det kom til Stykket, vilde han slet ikke være med til noget som helst, der i Virkeligheden kunde bidrage til at fremme denne Sag, — saaledes maa jeg i alt Fald se paa det. Og dernæst er der et Punkt i hans Forslag, jeg beklæder, og som jeg maa tage Afstand fra. Det ærede Medlem henviste til nogle Udtalelser af mig ved en tidligere Lejlighed om det ogsaa efter min Mening uheldige i, at vi udelukkende styres af Jurister oppe i Ministeriet. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at jeg brugte rigtignok disse Ord paa en saadan Maade, at jeg sigtede til et andet Spørgsmaal, og dernæst havde jeg ikke det mindste imod, at vi i denne Sag lod Ministeriet faa Indflydelse. Jeg vil fremdeles gøre ham opmærksom paa, at jeg jo den Gang talte udelukkende om Skoleanliggender og særlig om den lærde Skole. Naar der bliver Tale om Styrelsen af vor Kirke, er det mig kært at kunne tiltræde, hvad min ærede Sidemand (Hjerre) og den højtærede Minister har udtalt, at hidtil er der — i alt Fald siden 1848 — ikke gjort saadanne Indgreb i Kirkens Frihed fra Ministeriets Side, at Kirken har haft Grund til at beklæde sig derover. Jeg har ved en anden Lejlighed talt om den Hædersmand, som indtil for faa Aar siden i Virkeligheden

stod for Styrelsen af Ministeriets kirkelige Afdeling. Naar det ærede Medlem minde mig om den Kamp, vi førte i Fjor om Ansættelsen af en Departementschef og antydede, at jeg nu vist var bedrøvet derover, maa jeg sige nej. Jeg har endnu det Haab til denne Mand, at han vil fuldstændig udfylde denne Plads saaledes, at det vil blive til Glæde for Kirken. Der er jeg altsaa nødt til at tage Afstand fra det ærede Medlem. Men dernæst maa jeg udtale mig i Anledning af, hvad han sagde om Lovforslagets Bestemmelse om Gaver. Der brugte det ærede Medlem det Udtryk, at det, som Bisperne interesserede sig for, alene var det, at faa Præstesækken fuld. Nej, der tager det ærede Medlem fuldstændig fejl. Jeg har været Medlem af det kirkelige Raad, og som saadan været med til denne Forhandling, og jeg skal sige det ærede Medlem, at naar jeg har været ivrig for denne Sag i det kirkelige Raad, var en Hovedgrund for mig den, at jeg har ønsket at arbejde med til, at Fattigfolk her i Kjøbenhavn kunde faa de kirkelige Handlinger frit, kunde blive fri for de store Udgifter, som de nu ofte have i slige Tilfælde. Jeg har den Overbevisning, at blandt det, som har skadet det kirkelige Liv i Kjøbenhavn, er det maasse det, som har skadet det mest, netop de Udgifter, som Fattigfolk have til kirkelige Handlinger, og jeg mener, at den Ordning, som her er foreslaet, er af den Bestaaffenhed, at den vil fri Fattigfolk for disse Udgifter. Og naar der tillige tales om de Udgifter, som skulde paabeholdes Stat og Kommune, ja, saa vil jeg bede ærede Medlemmer, der have talt derom, at mindes, at saadan en Sag kan man ikke faa ordnet uden Penge; de skulle staffles til Beje. Det har ikke været behageligt for Kirkeraadets Medlemmer at tiltræde en Stilling for Præsterne i Kjøbenhavn, som i saa høj Grad gjorde dem til Statsembedsmænd. Vi have gjort det med Betænkelighed, men fordi vi mente at være nødt til det, fordi vi mente, at det var til Gavn for det kirkelige Liv derved, at det vilde tage den Forargelse bort, som vi bedre end nogen anden vide, at Fattigfolk her i Kjøbenhavn tage af, hvad de kirkelige Handlinger koste. Det har været et væsentligt Motiv; derimod ikke det, at vi arbejdede paa at faa Præstesækken fuld. Den Udtalelse bør den ærede Landstingsmand virkelig tage tilbage.

Saa vil jeg gerne have Lov til endnu at sige et Par Ord om den megen Tale om Kirkens Tilbagegang her i Kjøbenhavn, om dens sørgelige Tilstand, her i Kjøbenhavn. Ja, det maa være mig tilladt der at sige, at naar man kender det nye Testamente og